

CHƯƠNG II

- **R**ồi từ đó đến nay, anh Bin có về thăm mày không?

Trang Đài lên tiếng hỏi khi người bạn thân vừa kể lại cho cô nghe về thời thơ ấu và những kỷ niệm đáng nhớ nhất trong đời.

Nhật Linh lắc đầu buồn bã:

- Không một lần nào cả, Đài à. Tao đã chờ một năm, hai năm, ba năm... Rồi mười năm. Thời gian trả lời với tao rằng anh Bình không về xóm cũ nữa, đã đi thật xa và quên hết tuổi thơ ở đây rồi. Năm tao mười bảy tuổi tự dựng giá nhà đất lúc đó tăng vọt rất cao. Ai cũng đổ xô mua đất cất nhà nên miếng đất trồng rau của ba tao bỗng trở thành của quý. Chỉ với bốn trăm mét vuông đất, ba tao bán được gần ba mươi cây vàng, ba tao cũng bán luôn cả căn nhà mới. Cuộc sống gia đình tao từ ba năm nay thay đổi rất nhiều. Nhờ có số vốn lớn, ba tao hùn hạp làm ăn với người ta thu lợi rất nhiều. Thế là tao bỗng trở thành một tiểu thư nhà giàu tha hồ đua đòi, tha hồ ăn ngon mặc đẹp. Vì đồng tiền đến quá bất chợt không cần phải vất vả tìm kiếm nên tao đâm hư Đài ạ. Tao lười học và thi rớt đại học, sau đó cũng chẳng chịu đi làm, chỉ ở nhà ăn bám cha mẹ thôi. Năm vừa rồi mẹ tao bệnh nặng. Trước khi chết, bà đã nói với tao rất nhiều. Mẹ dạy rằng tiền bạc không bao giờ mua được nhân cách con người và mẹ tỏ ra rất buồn vì tao học hành không đến nơi đến chốn. Lúc đó tao mới thấy hối hận. Tao thấy tao đã làm mẹ buồn, đã phụ lòng tin của mẹ và của anh Bin ngày xưa cho nên tao hứa với bà là tao sẽ học lại, thi lại. Nhờ vậy, tao mới có được ngày hôm nay đó. Trang Đài! Tuy trễ mất hai năm nhưng còn hơn là uổng phí một đời người, mày nghĩ có đúng không?

Trang Đài gật đầu:

- Đúng đấy Nhật Linh. Ba mày có nhiều cơ sở kinh doanh lớn như vậy, mày phải học cho tốt giúp ông quản lý tài sản chứ, phải không?

- Ồ... Nhưng ngặt một nỗi là ba hay đưa tao đi dự tiệc tùng trong giới kinh doanh của ông ấy. Thường mấy chỗ đó hay có khiêu vũ mà tao thì dốt đặc vụ này, quê ơi là quê.

Trang Đài tròn mắt nhìn bạn:

- Cái gì? Tương mày "mi non" như vậy, ăn mặc hợp thời trang như vậy, mà không biết nhảy à? Mày không giỡn với tao đấy chứ?

- Giỡn khỉ mốc! Nhắc đến mấy chuyện đó là tao thấy "quê" lên. Tuần rồi tao chơi liêu ra piste nhún đại, ai dè đạp chân anh chàng nọ nhiều lần, ê mặt quá tao bỏ giữa chừng buổi tiệc về tuốt.

- Thiệt vậy hả? Để tao giới thiệu mày học khiêu vũ ở một nơi lý tưởng, vũ sư tận tình mà giá bình dân, ít người học nên không mắc cỡ.

Nhật Linh le lưỡi:

- Nơi nào mà nghe ghê vậy? Nếu ít người học chắc là dạy "dzôm" rồi phải không?

- Không dám đâu! Tại người ta dạy tại nhà chứ bộ. Ông đó là cậu của tao, thấy mày thân tao mới quảng cáo đó. Bảo đảm mày tới học với ông chừng một tuần lễ sẽ rành sáu câu. Nhảy được rồi thì sẽ mê lắm, Linh ạ!

- À, thì ra mày đóng vai "cò môi" đang trở tài dụ khị tao đó hả?

- Xi! Ai thèm dụ mày. Người ta chỉ chỗ cho học khỏi mắc cỡ còn bày đặc nói này nói nọ. Thây kệ, cho mày "quê" luôn.

Nhật Linh cười xòa:

- Con quý! Tao giỡn chơi mà, sao quạu quá vậy? Ờ, học thì học, để đầu tháng này mày dẫn tao đi nghe.

- Ừa. Nhưng nói trước là mày không được "cua" cậu của tao à nha. Ông đã có vợ hứa hôn, làm đám hỏi rồi, tao cấm mày lộn xộn,

Nhật Linh bĩu môi:

- Thèm vào! Làm như cậu mày ngon lắm vậy. Bỏn cô nương đây là đào hoa số một, chỉ cần Nhật Linh này cười nụ một cái là các anh xếp hàng dài dài nộp đơn xin nụ cười của tao ngay, cần quái gì phải đi cua cậu mày chớ.

- Nói là phải nhớ nghe nhõ! Ờ, mày nói mày "số đào bông" sao giờ này đã "hăm mí" rồi mà tao vẫn chưa thấy "bạch mã hoàng tử" của mày đâu hết vậy?

- Xời ơi! Mày nói chuyện nghe dễ quê quá! Giàu, đẹp, thông minh như bôn cô nương đây thì có bề sớm làm gì. Từ từ mà lựa chọn. Vả lại, tao muốn "đợi một người đi..."

Trang Đài che miệng cười:

- "Đợi một người đi không bao giờ trở lại" đó à? Tội nghiệp mày quá.

Rồi cô rống cổ lên hét:

Mười năm không gặp..

Hẹn mười năm nữa.

Khi ta gặp nhau...

Đầu bạc trắng phau..

- Hi hi... Lãng mạn vừa vừa thôi, con quý. Anh Bin của mày giờ này chắc đã có vợ, mà không chừng đã "con đàn, cháu đống" rồi cũng nên. Hơi đâu mà chờ cho phí tuổi xuân.

- Sao mày biết tao chờ anh Bin chứ?

- Vậy hồng lẽ chờ cậu tao à?

- Thôi dẹp mày đi, nói nhảm hoài! Mà Trang Đài này! Linh tính cho tao biết anh Bin chưa cưới vợ đâu, nhất định sẽ có ngày ảnh và tao gặp lại mà.

- Tao thấy giấc mộng của mày sao mà xa vời quá. Sống thực tế một chút đi, nhỏ ơi!

Nhật Linh cười:

- Thì nói vậy thôi, chứ tao có ý định chờ anh Bin, tao cũng sợ mình già rồi "quá đát" lắm chứ bộ.

- Nhật Linh này! Tao có đứa em họ lớn hơn tao bốn tuổi, hiện đang công tác ở Ngân hàng, mày chịu làm em dâu tao thì tao giới thiệu cho.

Nhật Linh xì một hơi dài:

- Còn lâu! Cái mặt mày mà làm chị tao thà để tao "ở giá" còn hơn.

Đang nói chuyện với Trang Đài, máy nhắn tin trong túi áo Nhật Linh bỗng phát ra những tiếng "tít.. tít", cô lấy ra xem rồi mỉm cười với bạn:

- xin lỗi nha Trang Đài, tao phải điện thoại ngay bây giờ cho ba tao.

Trang Đài gật đầu:

- Mày đi đi, tao đợi.

Nhật Linh trở vào phòng gọi điện thoại cho ông Trình. Lát sau cô trở lại phòng hành chính gặp Trang Đài.

- Đài à! Tao phải về sớm để đi lấy hoa sen. Ba tao bận việc không về nhà tối nay. À! Ngày mai chủ nhật cúng cơm mẹ tao, mày ghé chơi nghe Đài.

- Í trời! Sao mày không chịu cho tao hay sớm chứ? Ngày mai tao kẹt rồi.

- Ngày nghỉ mà. Mày định dành thời gian cho bạn trai phải không?

- Tầm bậy. Cho dù có hẹn bạn trai, tao cũng phải tới chứ. Tình bạn không quý hơn sao? Ngặt một nỗi là ngày mai tao phải đưa bà đi đi Châu Thới, đi ấy căn dặn nhiều lần rồi, không khát được đâu.

- Vậy à! Tiếc thế nhỉ! Thế mày có về sớm không?

- Xời ơi! Đi núi mà, tề nào về tới đây cũng bảy tám giờ tối chứ ít gì.

- Thôi, vậy để lúc khác. Tánh tao hay quên trước quên sau. Thật ra, tao định nói với mày từ tuần trước nhưng rồi lại quên mất tiêu.

Trang Đài cười:

- Còn nhỏ tuổi mà đăng trí sớm vậy "bồ"? Hay tại suốt ngày cứ lo mơ tưởng đến hình bóng ai đó.

Nhật Linh cắn thật mạnh vào tay bạn khiến Trang Đài nhảy nhồm lên vì đau. Nhật Linh nhướn mày:

- Cho mày chừa cái tật nói bậy! Mày làm như tao rảnh lắm vậy. Hừ, mơ với mộng!

- Ái da! Con nhỏ này, ngón "cẩu xực" của mày thật lợi hại. Thảo nào mày có biệt danh "Ky Ky" đúng là "danh bất hư truyền".

Điều bộ của Trang Đài làm Nhật Linh không nhịn được cười. Cuối cùng, cô vỗ nhẹ vai bạn:

- Thôi, tao về trước nha. Ở lại ráng làm cho tốt đấy nhé!

- Khởi cần mày nhắc. Ờ, Nhật Linh! Ngày mai nhớ ăn giùm phần tao luôn nha.

- Đương nhiên rồi, không lẽ chừa cho mày tới thứ hai hay sao, đồ vô duyên!

Rời khỏi công ty, Nhật Linh chạy xe thật nhanh đến nhà dì Út Xuân. Lúc này, ba cô cho biết đã có dặn dì hai chục sen thật tươi để ngày mai chưng bàn Phật và bàn thờ của mẹ. Người ta bảo hoa sen cúng Phật rất tốt và mẹ cô cũng rất thích sen, cho nên từ ngày bà mất đi, kỳ giỗ nào cũng có hoa sen trên tủ thờ.

Xe chạy đến cuối đường Hồ Văn Huê, Nhật Linh giảm tốc độ rồi rẽ vào một con hẻm lớn. Cuối cùng, cô dừng lại trước ngôi nhà ngói đỏ sang trọng rồi đưa tay nhấn chuông. Người con trai từ bên hông nhà ra mở cổng. Trông thấy Nhật Linh, anh ta lộ vẻ mừng:

- Ồ kìa, Nhật Linh! Lâu quá mới gặp, hôm nay tới để lấy hoa sen?

Nhật Linh cười:

- Anh biết rồi còn hỏi. Di Út có ở nhà không vậy, anh Sang?

- Vào nhà cái đã, mẹ tôi có để lại bó sen đẹp cho cô nè.

Nhật Linh dắt xe vào nhà. Đúng như lời Minh Sang nói, vừa vào trong sân, Nhật Linh đã nhìn thấy bó sen còn nụ búp được ủ cẩn thận trong lá bạc hà để riêng một góc, cô mỉm cười với vẻ hài lòng:

- Sen đẹp quá! Di Út đâu, anh Sang?

Minh Sang bước tới gần Nhật Linh:

- Mẹ tôi không có nhà. Lúc nãy, mẹ tôi có dặn tôi giao bó sen này cho cô.

Nhật Linh gật đầu:

- Phải rồi! Hồi sáng ba tôi đặt trước mà. Bao nhiêu tiền vậy anh Sang?

Minh Sang lắc đầu:

- Sen này tôi tặng cô, không nhận tiền đâu.

Nhật Linh ngạc nhiên:

- Í! Anh làm vậy coi sao được. Mọi khi nhà tôi tới đặt sen, di Út vẫn tính tiền sòng phẳng mà. Nếu anh không lấy tiền, tôi chẳng dám nhận hoa đâu.

Minh Sang cười dễ dãi:

- Có gì đâu mà ngại há Linh? Bất quá tôi thay cô trả tiền lại cho mẹ tôi, như vậy cô không ngại nữa chứ?

- O... anh Sang à..

- Nhật Linh! Cô làm gì mà lúng túng vậy? Cứ coi như đó là quà tặng của tôi dành cho cô. Cô nhận cho tôi vui nha!

Nhật Linh nghiêm giọng:

- Anh Sang! Khi không, sao anh lại nỡ hững hờ tặng không hoa sen cho tôi vậy? Nói anh đừng buồn nha, tôi không thể tùy tiện nhận hoa theo kiểu này đâu. Đây là đồ cúng mà, đâu có thể coi như quà mà anh tặng bạn gái đâu. Hơn nữa, rằm tháng nào nhà tôi cũng mua hoa sen, anh làm vậy kỳ lắm. Nếu không chịu nhận tiền thì tôi đành về không, chứ chẳng lấy hoa đâu.

Giọng Minh Sang van nài:

- Nhật Linh, sao em lại cố ý làm khó tôi như vậy? Bộ.. bộ em không nhận thấy rằng tôi rất... rất thích em hay sao?

"Hừ! Biết ngay mà. Cuối cùng hẳn cũng để lòi đuôi, đâu có lý nào tự nhiên lại tử tế với mình như vậy chứ. Thật tức cười". Nhật Linh nhủ thầm trong lòng khi nghe Minh Sang bày tỏ ý định. Vốn là một cô gái thông minh nhạy cảm, ngay từ đầu, Nhật Linh đã đoán ra được ý của Minh Sang. Cô quen với dì Út Xuân gần hai năm, nên với cô, đứa con trai cưng của bà cũng chẳng phải xa lạ gì. Ngay từ lần đầu gặp gỡ, Minh Sang đã tỏ ra thích Nhật Linh, nhưng cô giả lơ, bởi vì trong lần gặp đầu tiên ấy cứ chỉ Minh Sang cho cô thấy nhiều điều buồn cười. Anh ta thật ra chỉ là một cậu công tử nhà giàu bất tài, vì là con duy nhất nên được cưng chiều quá mức. Minh Sang bỏ học từ tuổi thiếu niên, suốt ngày chỉ biết chong diêm quần áo, ngồi quán cà phê và thời gian còn lại ở nhà, anh ta "luyện chương" qua những tiểu thuyết kiếm hiệp. Từ chuyện kiếm tìm lo đời sống hàng ngày cho đến việc nhà cửa đều do một tay dì Xuân lo liệu. Đàn ông như vậy có gì hấp dẫn với phụ nữ đâu chứ? Riêng với Nhật Linh thì cái dạng "lung dài tốn vải, ăn no lại nằm" như Minh Sang hoàn toàn "khác hệ" với cô, mới nhìn đã thấy "không hợp" nên cô đâu để ý làm gì. Nay nghe Minh Sang tỏ tình quá lộ liễu, Nhật Linh thấy tức cười, nhưng cô không để lộ ra vẻ mặt. Nhật Linh vờ ngạc nhiên:

- Anh... anh nói cái gì? Anh thích tôi? Trời ơi! Tôi có nghe lộn không vậy hở?

Minh Sang khoát tay lia lịa:

- Không có, không có đâu! Những gì em vừa mới nghe qua đều là sự thật đó mà. Nhật Linh! Tôi thương em. Chỉ cần em gật đầu một cái, tôi lập tức nói với mẹ tôi sang hỏi em làm vợ ngay. Nhật Linh à! Sống với tôi, em khỏi phải lo lắng gì cả, cũng không cần phải làm, mọi chuyện đã có mẹ tôi lo liệu hết. Làm vợ tôi, em sẽ có cuộc sống thoải mái, sung sướng, muốn gì được đó. Em... em bằng lòng làm bạn gái tôi nghe Nhật Linh?

- Ô! Nghe anh nói sao tự dưng tôi cảm thấy mình diễm phúc quá chừng. Rất tiếc là tôi không có cái phước đó đâu. Minh Sang à! Bộ anh tưởng không lấy anh, tôi bị thiệt thòi, tôi không được thoải mái hay sao? Anh làm ơn nhìn lại đi, hoàn cảnh tôi đâu kém anh, nếu không nói là hơn gấp mấy lần nữa kia. Tôi lại là con gái, vậy mà tôi có thể tự lập được. Tôi đã đi làm và mức lương cá nhân tôi có thể nuôi được thêm một vài nhân khẩu nữa kia. Bộ anh không thấy rằng giữa chúng ta mọi cái đều trái ngược hay sao chứ? Thôi, làm ơn nhận tiền hoa cho tôi về, anh làm mất thời gian tôi hơi nhiều rồi đó.

- Nhật Linh! Mặc kệ em nghĩ sao về tôi, tôi vẫn không rút lại lời nói của mình. Tôi không có lấy tiền của em đâu.

- Anh không lấy tôi cũng vẫn trả. Hỏi là hỏi vậy thôi chứ giá cả bao nhiêu tôi biết rõ rồi mà. Tiền đây nè, anh không cần, gió bay đừng hỏi hận à nha.

Dứt lời, Nhật Linh nhanh nhẹn ấn tờ giấy hai mươi ngàn vào tay Minh Sang rồi ôm bó hoa sen đi thẳng ra xe. Cô không muốn mất thời giờ với những người như thế. Đây là lần cuối cùng, cô sẽ không bao giờ đến đặt hoa nhà Minh Sang nữa. Nhất định là như vậy.

- Nhật Linh! Em đừng đi!

Minh Sang chạy theo ra cổng, đưa tay níu yên xe Nhật Linh. Cô bực bội gắt:

- Buông xe tôi ra coi, anh làm gì vậy hả?

Minh Sang vẫn giữ chặt xe cô, giọng anh như van nài:

- Nhật Linh! Em đừng có đối xử với tôi như vậy. Em quay lại đi, chúng ta sẽ nói chuyện.

- Giữa tôi với anh chẳng có gì để nói cả. Tôi đến đây là để mua hoa, việc mua bán đã xong, anh nên để tôi về đừng níu kéo thế này trông dị lắm. Nếu anh không nghe thì đừng mong có lần sau...

Câu nói Nhật Linh lập tức có tác dụng ngay. Nghe cô dọa lần sau không đến nữa, Minh Sang vội buông tay:

- - Em sẽ ghé đây nữa chứ, Nhật Linh?

Nhật Linh không trả lời, cô mở máy xe chạy đi, mặc cho Minh Sang đứng ngẩn ngơ ngay trước cổng nhà mình. Rồi khỏi nhà anh ta một khoảng khá xa rồi mà Nhật Linh vẫn còn chưa hết bực mình. Cô thật không hiểu sao Minh Sang lại có thể ăn nói táo tợn đến như thế, một người con gái năng nổ như cô làm sao có thể chấp nhận kẻ lười nhác như anh ta được chứ. Dù không phải loại người kiêu hãnh nhưng Nhật Linh cũng tự biết mình đẹp và có sức thu hút đối với người khác phái, bằng chứng là đã có biết bao nhiêu chàng trai đeo đuổi tán tỉnh cô. Nhưng mà... trơ trẽn và đáng ghét như Minh Sang thì Nhật Linh mới gặp lần đầu. Đàn ông con trai gì không biết hổ thẹn khi tự nhìn nhận mình sống nhờ vào sức lao động của bà mẹ tội nghiệp, cả đời vất vả vì thương con. Dưới cái nhìn của Nhật Linh, Minh Sang là một thanh niên lười nhác, cù lần. Hành động vừa rồi của hắn đối với cô thật là khiếm nhã khó chấp nhận. Nhật Linh định bụng sẽ "mắng vốn" dì Út Xuân chuyện này. Tiện dịp đó, cô nói thẳng cho dì biết cô không bao giờ đến đặt hoa sen nữa.

"Rầm" - Đang chạy xe ngon trớn Nhật Linh bỗng bị đảo tay lái suýt té, cũng may cô đã nhanh nhẹn nhảy khỏi xe. Nhưng trời ơi! Bó sen để trước giỏ xe đã văng ra đường và bị các xe khác qua lại cán lên toi tả. Nhìn hoa, Nhật Linh trào

lên con giận. Cô chiếu đôi mắt giận dữ về phía kẻ đã tự dung dâm sầm vào xe cô gây ra hậu quả đáng tiếc này.

- Này, này anh kia! Nhắm mắt nhắm mũi chạy đi đâu mà dữ vậy?

Anh thanh niên cũng bị té nhào xuống đường đang đứng dậy xuýt xoa vì đau. Nghe giọng hỏi câu kính của Nhật Linh, anh đưa tay sửa lại gọng kính, xuống nước nhỏ:

- Xin lỗi nghe cô, tôi không trông thấy cô từ con hẻm đó queo ra, đến khi thấy, bất ngờ quá tôi thắng không kịp.

Nhật Linh càu nhàu:

- Người bình thường chỉ có một đôi mắt người ta còn thấy được. Anh có tới bốn mắt, bộ chúng ngủ gật hay sao vậy?

- Tôi biết tôi lỗi nên đã chịu xin lỗi với cô rồi, sao cô nóng tính thế? Cô xem lại mình đi, có hư hao trầy trụa chỗ nào tôi chấp nhận bồi thường.

- Xe thì không có sao, nhưng bó sen tôi mua cúng đã bị anh đụng văng xuống đường, thiên hạ cán tôi tả rồi anh tính sao đây?

Gã thanh niên đưa mắt nhìn xuống mặt đường, những cánh sen rơi rụng làm hồng cả một khoảng đường trống. Anh gật đầu:

- Được. Tôi sẽ đền hoa khác cho cô.

Nhật Linh giẫy nẩy:

- Không. Tôi không bằng lòng. Phải đúng là hoa sen mới được.

- Ừ, thì hoa sen. Gì chứ sen nhà tôi trồng nhiều lắm, cả hồ lận. Tôi hứa sẽ đền lại cho cô bó sen tươi còn đẹp hơn cả những cánh hoa kia!

- Anh nói thật không? Đền liền bây giờ nhé?

- Bây giờ ư? Bây giờ thì không được, bởi vì tôi phải đi sửa đồng hồ cho đi tôi. Cô có thể đợi chiều tối một chút được không?

Nhật Linh nhăn mặt:

- Ai biết anh ở đâu mà đợi chứ?

Thanh niên ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Hay là vậy đi nha, cô cho tôi địa chỉ, làm xong việc, tôi sẽ hái sen đem tới nhà cô ngay, có được không?

- lấy cái gì để bảo đảm là anh sẽ tới? Lỡ anh "xù" luôn, sáng mai tôi làm sao kiếm mua cho kịp để cúng chứ?

- Cô không tin tôi à? Vậy thì tôi đưa vật làm tin cho cô nhé?

Thanh niên quay ra sau kéo túi xách lấy ra chiếc ví nhỏ, rút ngay chứng minh thư đưa cho Nhật Linh:

- Cô tạm giữ giấy chứng minh nhân dân của tôi đi, khi nào tôi đem hoa lại sẽ nhận về. Vậy được chưa hả?

- Được. Như vậy, tôi thấy chắc ăn hơn. Tôi đợi tối nay không thấy anh, tôi sẽ.. sẽ đốt giấy chứng minh của anh đấy. Địa chỉ của tôi là... Anh chắc chắn đến à nha!

Thanh niên trợn mắt:

- Xời! Có mấy chục sen mà cô làm gì ghê thế. Cứ yên tâm chờ đi, tôi nhất định sẽ tới mà. Thôi, xin lỗi cô, tôi đi nghe.

Thanh niên dựng chiếc xe Cub 82 lại ngay ngắn rồi nổ máy phóng đi, trông anh ta giống như người đang bận rất nhiều công việc. Nhật Linh cầm chứng minh thư của anh, cô bật cười.

"Phạm Quang Bình". Hình anh ta chụp trong giấy chứng minh trông ngó ngó thế nào ấy, chẳng giống như anh ở ngoài, lịch lãm, phong độ, trông thật có duyên. Nhật Linh lại cười một mình. Cô nhìn những cánh hoa lăn lóc dưới đường, lẩm bẫm: "Vậy là hết rồi nhé Minh Sang cả những bông hoa anh trao cũng không ở bên cạnh tôi được hưởng gì là anh. Chắc là ý trời thôi."

Bất chợt Nhật Linh thấy một vài người đi đường nhìn cô bằng ánh mắt hơi lạ, cô vội vàng nổ máy xe. Chắc họ thấy cô cười một mình nên tưởng cô bị "mát" đấy thôi.

Cắt xong hai chục sen, Quang Bình hờ hờ bó lại cẩn thận dựng một góc sân rồi vào nhà thay âu phục. Sau đó, anh cột bó sen vào chiếc Cub rồi dắt ra cổng. Chưa kịp nổ máy Quang Bình đã nghe tiếng Vân Thu từ xa:

- Anh Bình! Anh đi đâu mà ăn mặc đẹp thế?

Quang Bình cười:

- Anh định đến nhà người bạn một chút. Vân Thu vào nhà chơi chờ anh được không?

Mây liễu nhẹ cau:

- Chờ à? Em mới sang bên ba mẹ anh, mẹ anh bảo anh ghé nhà nội. Bây giờ gặp anh lại bảo em chờ. Anh đi đâu vậy, có lâu lắm hay không?

- Ồ.. Anh ghé lại người bạn đồng nghiệp chắc không lâu đâu. Chừng cỡ nửa tiếng anh sẽ về ngay.

Vân Thu đưa mắt nhìn chăm chăm vào bó sen hồng cột ở xe, giọng cô mang âm điệu hoài nghi.

- Đi thăm bạn mà hái sen theo làm gì lắm thế, chắc là bạn gái phải không?

Quang Bình chần chừ, anh không biết có nên nói thật với Vân Thu hay không, bởi vì cô là chúa hay ghen, lại đa nghi như Tào Tháo vậy, nói ra sợ cô sẽ hỏi lung tung làm mất thì giờ của anh. Nghĩ vậy, nên Quang Bình nói dối:

- Không phải đâu Vân Thu. Là bạn trai thôi. Vì nhà nó ngày mai có giỗ, anh có hứa cho nó hai chục sen nên chờ tới vậy thôi.

- Vậy em đi chung với anh nha?

Trời đất! Quang Bình vội khoát tay:

- Thôi khỏi! Vân Thu vào nói chuyện với nội đi, anh sẽ về ngay mà. Anh đi nha!

- Quang Bình! Anh Quang Bình...

Vân Thu kêu lớn khi thấy Quang Bình ngồi lên xe nhưng anh đã đề máy xe vọt đi. Vân Thu tức muốn khóc. Cô đi vào sân bà Năm Nhân bằng những bước chân thật nặng nề.

- Ủa! Vân Thu! Con tới tìm thằng Bình đó hả? Nó đang cắt sen dưới hồ kia, con ra đó đi con.

Bà Năm Nhân từ trong căn phòng lớn bước ra, vừa trông thấy Vân Thu, bà đã cất giọng niềm nở.

Vân Thu sa sầm nét mặt:

- Anh ấy ôm sen đi rồi, bộ nội không hay à?

Bà Năm Nhân chưng hửng:

- Ủa! Nó đi rồi sao? Mới thấy đó mà... Cái thằng thiệt là lạ! Con gặp nó ở đâu vậy Vân Thu?

- Mới tức thì ngoài cổng nè nội! Ảnh nói đem bông sen cho bạn cúng giỗ mà ăn diện thấy ngán luôn. Con nghi là bạn gái đó nội ơi.

Đã biết rõ tính nết của Vân Thu, bà Năm hếch miệng cười:

- Chắc không phải đâu con, đừng quá đa nghi như vậy. Nội thấy từ nào tới giờ Quang Bình nó chỉ thương yêu một mình con mà thôi. Trước khi nó gặp con, nội thấy cũng có nhiều cô thích nó lắm, nhưng nó cứ tỉnh như không. Gặp con rồi, Quang Bình mới nghĩ đến chuyện lấy vợ, cũng là do duyên nợ thôi Vân Thu ạ. Con đừng hoài nghi như vậy, thằng Bình nghe được nó buồn.

Biết bà nội Quang bình trách khéo mình, Vân Thu cười giả lả:

- Dạ, con biết chứ nội. Không phải là con để dạ nghi ngờ anh Bình, chỉ tại con muốn hỏi cho biết vậy thôi mà.

Rồi cô lảng sang chuyện khác:

- Nội ăn cơm chưa? Để con nhổ tóc ngứa cho nội nghe.

- Thôi, chiều tôi rồi, thấy đường đâu mà nhổ hả con? Con ăn cơm chưa, vào dùng cơm chiều với nội cho vui, đợi lát nữa Quang Bình về đến liền hà. Vào đây dai, Vân Thu.

Vân Thu vui vẻ "dạ" nhỏ rồi theo chân bà Năm vào nhà. Mọi nghi ngờ trong lòng tan biến, Vân Thu vui mừng thấy hầu như cả gia đình Quang Bình ai nấy đều hoan nghinh cô. Và lại, hai người đã làm lễ đính hôn, hạnh phúc đã ở trong tầm tay, cô còn gì để phải lo lắng. Vân Thu cười một mình, cô nhìn nhận bà Năm nói đúng, cô quả là người con gái đa nghi.

Lau xong khung kiếng lộng bức ảnh của mẹ, Nhật Linh nhẹ nhàng đặt về vị trí cũ rồi đứng yên ngắm nghía với vẻ hài lòng. Kỳ giỗ nào cũng vậy, Nhật Linh đều chính tay mình lau dọn bàn thờ của mẹ. Mặc dù trong nhà cô vẫn có người giúp việc sẵn sàng làm mọi thứ, nhưng đối với việc lau khung ảnh, chùi dọn bàn thờ bà Trinh, Nhật Linh đều tự tay làm. Trong lòng cô, mẹ là quan trọng nhất. Tuy mẹ đã qua đời nhưng sự giáo dục nghiêm khắc và tình thương yêu của người trong suốt quãng đời thơ ấu đến lúc trưởng thành, Nhật Linh vẫn không thể nào quên. Ba cô thì khác, ông quá chú trọng đến sự nghiệp, hoặc có thể là quá bận rộn công việc làm ăn nên ít khi quan tâm đến con. Ông Trình có thể lo cho cô đầy đủ tiền bạc, vật chất, thỏa mãn những ước muốn của cô, nhưng do hai cha con không có thời gian gần gũi nên ông không hiểu được Nhật Linh bao nhiêu. Cô thường tự do tung hoành theo ý muốn của mình, không có ai rầy la cô mỗi khi cô làm việc sai quấy, cho nên Nhật Linh mỗi lúc một bướng bỉnh hơn, khó thể kèm chế được. Nhật Linh cũng tự biết mình hơi ngang tàng, vì vậy mỗi lúc nghĩ đến mẹ, nhớ những lời khuyên răn dạy dỗ của mẹ, thậm chí có lúc phải dùng đến roi vọt, Nhật Linh chỉ thấy thương mẹ chớ không hề oán trách.

- Cô Hai ơi! Có khách của cô nè.

Nghe tiếng gọi của dì Sáu giúp việc, Nhật Linh vội nhìn lên đồng hồ. Sáu giờ đúng. Có lẽ là anh chàng mang hoa sen tới chứ chẳng ai. Ngoài Trang Đài ra, Linh không có bạn bè khác, mà Trang Đài thì đâu có đến giờ này.

Nhật Linh rời phòng khách bước ra. Đúng như cô dự đoán, Quang Bình đang ôm bó sen tươi còn đọng nước đứng lớ ngớ trước hiên nhà. Cô đón với một nụ cười đầy thiện cảm:

- Anh Bình! Anh tới rồi hả? Coi vậy cũng uy tín ghê ha. Tôi cứ tưởng...

Bình không để Linh nói hết lời, anh nhường mày:

- Cô tưởng tôi trốn luôn hay sao? Hai chục sen này không đáng là bao, nhưng nếu phải đi có mất chứng minh nhân dân thì phiền lắm đó.

"Chà, anh chàng cũng mồm mép dữ chớ. Vậy là lúc gặp ngoài đường cứ tưởng hiền, làm chết!".

Nhật Linh nghĩ vậy cười một mình:

- Cô cười cái gì đấy. Bộ trông tôi giống chú rể ôm hoa đi hỏi vợ lắm à?

"Đùa quá trớn". Nhật Linh nghiêm mặt lại ngay:

- Anh đừng có nói bậy bạ, tôi kỳ nhất là mấy người phát ngôn bừa bãi đó nha. Anh biết hoa sen này để gì không? Cúng đám giỗ của mẹ tôi đấy.

Quang Bình tỏ vẻ biết lỗi:

- Vậy hả? Xin lỗi cô nha, tôi không biết. Ủa! Mà đám giỗ hồi nào vậy cô?

- Ngày mai. Thôi, anh đưa hoa đây cho tôi chung lên bàn thờ. Ngồi đó đợi một lát, tôi sẽ trả giấy chứng minh lại cho.

"Hừ! Cái con bé này, dám lên giọng kẻ cả với mình nữa chứ. Coi chừng tôi đấy, bé con à".

Trong lòng nghĩ vậy nhưng ngoài mặt Quang Bình làm ra vẻ hiền lành. Anh ngồi im lặng quan sát ngôi nhà của Nhật Linh, trong lúc cô cắt hoa cắm vào bình. Cách kiến trúc của ngôi nhà cho Quang Bình biết phần nào thân phận của Nhật Linh, rõ ràng cô là con gái nhà giàu và có lẽ được cưng chiều nên xem có vẻ ngạo mạn quá. Quang Bình ngó quanh, anh chợt nhìn thấy bức ảnh chụp chân dung của Nhật Linh phóng thật to treo ở giữa vách tường bên phải, hai bên là ảnh của hai người khác trông đã luống tuổi, có lẽ đó là ba mẹ cô. Ngoài ra, Bình không nhìn thấy thêm hình của người nào khác. Không nén được tò mò, Bình lên tiếng hỏi:

- Căn nhà rộng như vậy, mà cô chỉ ở có một mình thôi sao?

Nhật Linh vừa chưng hoa sen lên tủ thờ, vừa đáp:

- Đâu có. Tôi ở chung với ba, nhưng ba tôi lúc nào cũng bận việc nên ít khi ở nhà lắm.

- Bộ cô không có anh chị gì à?

Nhật Linh lắc đầu:

- Không, tôi là con một mà. Sinh ra trong "bọc điều" đảng hoàng nha. "Con cầu, con khẩn" đó, không phải giỡn đâu!

Quang Bình phì cười:

- Tôi biết rồi, nhìn cách xử sự của cô tôi cũng đoán được là như vậy.

- Anh nói vậy là sao? Bộ trông tôi độc tài lắm à?

- Không phải, hơi ngang tàng chút thôi.

Nhật Linh cười:

- Tánh tôi là vậy đó.

- Con gái mà như thế thì... không nên chút nào. Con gái cần phải dịu dàng. Giá như cô ngoan ngoãn hơn thế này thì hay hơn.

Nhật Linh đã chưng xong hai bó sen vào bốn chiếc bình, một lớn, ba nhỏ. Nghe giọng nói đầy tính cách sửa lưng của Quang Bình, cô nổi cáu:

- Thôi đủ rồi nhe! Tự nãy giờ anh đã đi quá trớn, anh có biết không hả? Mới lần đầu tới nhà người ta đã hỏi lung tung, bây giờ còn bày đặt dạy đời tôi hả? Anh tưởng anh là cái gì mà có thể sửa được cá tính của tôi chứ? Đây nè, giấy chứng minh của anh đây, cầm lấy đi và lập tức biến mất. Tôi không muốn tiếp những người khách qua đường như anh.

Nhật Linh vừa nói vừa giở tấm giấy bông lót tủ thờ rút tấm chứng minh nhân dân đưa trả Quang Bình. Anh đón lấy, nhưng không có vẻ gì là muốn về cả.

Thấy Bình vẫn ngồi nguyên chỗ cũ, không có ý đứng lên, Nhật Linh cau mày:

- Anh có nghe tôi nói gì không hả?

Quang Bình gật đầu:

- Nghe chứ. Nhưng rất tiếc, tôi không thuộc loại người dễ bắt nạt như cô tưởng vậy đâu. Đàn ông mà để cho phụ nữ ra lệnh thì đâu có còn là đàn ông nữa, phải không người đẹp. Cô nổi quạu với tôi chỉ vì tôi nói đúng vào điểm yếu của cô thôi. Cô bé à, lúc cô nổi giận lên trông thật dễ thương đấy. Tôi muốn nán lại đây để ngắm người đẹp nổi giận một chút, cô hết giận rồi tôi sẽ về ngay thôi.

- Anh đúng là... là..

- Cô lại muốn mắng tôi là đồ lì lợm, là "quý ám" có phải không nào? Thế, nếu có một người đàn ông mà cô nói gì họ cũng răm rắp tuân theo, cô làm gì họ cũng cho là đúng thì cô có thích không hả? Hay đối với loại người đó, cô lại mắng họ là ngu đần, ngờ nghệch hở?

Nhật Linh bực mình, cô định tìm một câu gì đó rất nặng nề để mắng Quang Bình cho hả giận nhưng không thể tìm ra. Cô tức giận khi thấy mình đã thua, bởi vì lý lẽ của Quang Bình hoàn toàn đúng. Mới gặp cô lần đầu, anh đã đoán được tánh ý cô thì anh ta quả không phải loại đàn ông tầm thường. Lần đầu tiên mới cảm thấy mình "cãi thua" trước một thanh niên mồm mép như Quang Bình, và bỗng dưng cô thấy... thích anh. Ừ, ít ra thì cũng phải như vậy mới là đàn ông chứ, có đâu như Minh Sang hôm nào, giống "gà mái" quá chùng đi.

Nhật Linh ngược nhìn Quang Bình, giọng cô dịu hẳn đi:

- Bây giờ anh không chịu về, bộ tính nằm vạ ở đây chờ ăn giỗ mẹ tôi hay sao hở?

Quang Bình chột búng tay đánh "tróc" một cái, giọng anh đầy vẻ thích thú:

- ý kiến đó hay! Nếu cô có lòng mời, tôi sẽ không từ chối đâu. Tôi đã có ý tốt hái sen tươi đến đây cho cô cúng bác gái, chắc cô cũng không hẹp hòi gì với tôi một bữa ăn vào ngày mai. Ý của cô sao hả?

Nhật Linh thở hắt ra. Hừ! Đụng phải "kỳ phùng địch thủ" rồi. Khi không rồi mình mở đường hẳn đi, có tức không chứ? Ồ, mà mời hẳn cũng được, có sao đâu. Trông hẳn cũng hay hay chứ. Đẹp trai, ăn mặc lịch sự, có uy tín, lại "đầu võ mồm" như vậy, chẳng phải là đối phương của cô hay sao? Khẽ liếc Quang Bình, Nhật Linh nhướn đôi mày vòng cung:

- Mời thì tôi không dám mời đâu, nhưng nếu thích tôi cãi lộn cho vui thì cứ đến.

- Là cô nói đấy nhé? Máy giờ nào?

- Trời đất! Bộ anh tính tới thiệt đó hả?

- Chớ sao? Bộ hồi hận rồi à?

- Xi! Còn lâu. Ừ, anh đến thì đến, nhưng tới mười một giờ trưa à nha. Chứ đừng mới sáng sớm xuất hiện trước nhà tôi không có hên đâu.

Quang Bình gật đầu:

- Được, mười một giờ thì mười một giờ. Bây giờ thì tôi có thể yên tâm về rồi. Tạm biệt nhé, hẹn gặp lại ngày mai

Quang Bình đứng lên. Nhưng đi được vài bước, hấn bắt chợt dừng chân quay đầu lại. Nhật Linh giật mình:

- Gì nữa đây? Còn thiếu sót gì à?

- Phải. Còn thiếu một chuyện rất u là quan trọng, bởi vì tôi chưa biết tên cô. Ngày mai, lỡ có ai bắt chợt hỏi tôi là khách của ai thì kẹt lắm.

Nhật Linh so vai:

- Sợ anh quá rồi! Tên tôi là Nhật Linh. Còn thiếu gì nữa không hả?

Quang Bình khoát tay:

- Thôi, như vậy tạm đủ rồi. Bye nhé, cô Nhật Linh xinh đẹp.

Nhật Linh không trả lời. Quang Bình cười cười trở ra xe mình. Anh vẫy tay chào Nhật Linh lần nữa rồi mới đề máy xe phóng đi. Trên đường về nhà, lòng Quang Bình vui như mở hội. Đối với anh, cuộc gặp gỡ này rất lý thú. Cô bé anh mới quen vừa xinh đẹp, vừa thông minh, lại có sức quyến rũ bởi cái vẻ ngang tàng rất dễ thương của cô. Quang Bình nhìn nhận là Nhật Linh rất đẹp, đẹp đến nỗi có thể làm tim anh xao động ngay trong lần đầu diện kiến với cô, và nét đẹp đó càng nhìn càng quyến rũ. Quang Bình nghĩ tới ngày mai, Nhật Linh đã cho anh cơ hội làm thân với cô rồi, anh nhất định sẽ không bỏ lỡ dịp may này. Quang Bình về đến nhà trời đã sụp tối. Vào đèn sân, thấy đôi giày của Vân Thu để trước cửa, Quang Bình mới giật mình nhớ lại rằng Vân Thu đã chờ anh hơn hai tiếng đồng hồ. Chắc cô nàng đang nóng lòng lắm đấy! Quang Bình không hiểu sao mình lại có thể quên ngay cái hẹn với người vợ sắp cưới khi vừa gặp mặt Nhật Linh.

Bây giờ trở về nhà, Quang Bình mới sực nhớ anh đã hứa với Vân Thu chỉ đi vắng chừng nửa giờ, thật là tai hại... Quang Bình còn đang suy nghĩ để tìm lý do bào chữa cho sự lỗi hẹn của mình thì Vân Thu đã xuất hiện ở ngưỡng cửa với gương mặt sa sầm, giọng cô như sắp khóc:

- Anh đi đâu tới giờ này mới về? Nếu anh không về sớm được sao lại bắt em chờ như vậy hả? Anh quen với cô nào và hẹn hò với họ, quay mặt với em có phải không?

Nói rồi, Vân Thu bật khóc thút thít. Quang Bình lúng túng, anh dựng đại xe ngoài hiên rồi bước tới bên Vân Thu, cầm lấy tay cô, giọng dỗ dành:

- Vân Thu! Anh xin lỗi đã để em phải chờ lâu. Nhưng.. tại vì... gia đình bạn anh mời cơm, anh không từ chối được, nên...

Nghe lời giải thích của Quang Bình, Vân Thu càng khóc lớn hơn:

- Thì ra là vậy. Anh để em ngồi đợi, còn anh thì thân nhiên đi ăn cơm nhà người khác. Anh thật ích kỷ, chỉ biết lo cho bản thân mình mà thôi, không cần biết đến ai nữa. Anh có thương yêu gì em đâu.

- Coi kìa, Vân Thu! Sao em lại nói như vậy? Không yêu mà anh lại tính đến hôn nhân với em sao? Sự việc.. xảy ra ngoài ý muốn thôi mà, đừng giận anh nữa. Lát đi chơi, anh sẽ đền bù cho em.

Vân Thu nín khóc, đôi mắt cô mở to nhìn vị hôn phu:

- trời đã tối thế này, anh còn tính chuyện đi chơi với em sao?

Biết mình có lỗi, nếu khéo dỗ ngọt Vân Thu cô sẽ chịu bỏ qua nên Quang Bình gật đại:

- Đi chứ, tại anh về trễ nên mình đi chơi muộn hơn một chút, anh đâu thể bỏ lỡ cơ hội được vui chơi cùng em. Thế nào, Vân Thu hết giận anh chưa hả?

- Chưa.

- Vậy em muốn anh phải làm sao?

Vân Thu quay mặt đi che giấu nụ cười:

- Nếu anh chịu năn nỉ, có thể là.. em sẽ nghĩ lại.

Quang Bình âu yếm vuốt tóc người yêu, giọng anh ngọt như đường:

- Thôi mà, anh năn nỉ mà, đừng giận anh nữa nghe người đẹp!

Nghe Bình xuống nước nhỏ, Vân Thu cảm thấy tự ái được vuốt ve, cơn giận nguôi đi nhanh chóng. cô quay lại nhìn anh, nụ cười đã thoáng hiện trên gương mặt hây còn vương ngấn lệ:

- Tha cho anh đó, nhưng lần này thôi à nha. Nếu như còn lần sau thì em sẽ "xù" luôn, không thèm nhìn tới mặt anh đâu.

- Trời ơi! Em chịu bỏ qua cho anh là may mắn lắm rồi, anh làm gì dám tái phạm lần sau nữa chứ.

Vân Thu gật gù với vẻ hài lòng:

- Ủ. Biết vậy thì tốt. Thôi, anh quay xe ra đi, mình đi ngay bây giờ vì trời tối lắm rồi.

- Cái gì? Đi liền à? Em không để anh ăn cơm nước gì sao?

Vân Thu ngạc nhiên:

- Ủa! Sao lúc này anh bảo nhà bạn anh mời cơm nên anh về trễ? Như vậy là anh nói dối phải không? Thực ra là anh đi đâu hả?

Quang Bình giật mình. Khi thật! Mình lại làm bẽ chuyện nữa rồi. Anh lộ vẻ bối rối nhưng sau đó đã tìm cơ bả chữa được cho mình ngay:

- Ờ... Ờ... thì anh có ăn, nhưng mà mình tới nhà người ta làm khách, ăn uống phải dè chừng chớ đâu có được tự nhiên thoải mái như ở nhà được em. Vì thế nên không dám ăn no.

Vân Thu như hiểu ra vấn đề, cô nhướn mày:

- Bây giờ mà đợi anh trở vô ăn cơm no nữa chắc tới nửa đêm. Thôi, cứ đi đi, lát nữa mình cùng nhau ăn bữa tối.

Mặc dù bao tử đang trống rỗng, cảm giác đói cồn cào nhưng Quang Bình đâu dám nói lời từ chối với Vân Thu. Cũng tại anh hết, khi không lại nói dối là ăn cơm nhà bạn, đúng là "thần khẩu hại xác phàm" đành phải chịu thôi chứ còn biết nói làm sao.